

WERELDNOOD EN HEMELLICHT

Ik zie de rozen, donkerrood
en zwaar van dauw, te slapen gaan;
en, in het Oosten, vreemd en groot,
klimt, met karmozijnen blos, de maan.

Ik zie de donk're droppels bloed,
die aan het wereldhart ontzwellen;
die, parelend in rooden gloed,
een dreigende ondergang voorspellen.

De wereldnacht daalt zwart en dicht;
ik voel den nood om mij verengen;
m'n handen grijpen naar het Licht:
dat, dát alleen kan redding brengen.

Ik zie de rozen, donkerrood
en zwaar van dauw, te sterven gaan.
Maar 't Licht des Hemels, blank en groot,
doet mij met moed door 't duister gaan.

H. W. AALDERS

VOOR DE ZIEKEN

Door De A. C. DIEDERIKS

Dezer dagen las ik weer eens in het boekje van Schlatter over Möttingen. Men mag over deze beweging denken, zooals men wil, er zijn zeker dingen in, die ook onzen zieken iets te zeggen hebben.

Het trof mij te lezen, dat er zooveel gezongen wordt.

De gasten verdrijven den tijd met zingen, en dat vele zingen heeft menig bezoeker in het begin zenuwachtig gemaakt. Maar 't eigenaardige is, dat men er spoedig aan went en al gauw meezingt.

Laat het onzen zieken gezegd zijn, dat zingen en het hooren van gezang zulk een uitnemend middel is om kwade gedachten te verdrijven. En dat menigeen door een lied tot verandering is gekomen.

't Is beter den tijd te vullen met zingen dan met kletspraat.

Brunner wijst er ergens op, dat het hoofdthema van het Nieuwe Testament dit is: de verwachting van de nieuwe Schepping, welke gegrond is op het geloof in Christus en de zekerheid, dat God weldra een eind zal maken aan de wanorde in de wereld, welke de mensch niet kan verhelpen, voor welke allen verantwoordelijk zijn en die met den dag erger wordt.

God zal dat doen door een her-schepping en her-stelling der wereld.

En dat alles gaat door de catastrofe heen.

Gaat het in uw eigen leven niet evenzoo?

En waarom zijt ge dan vaak zoo mistroostig, als ware er niets anders dan de dingen, die tegenvallen? Dwars door de ellende heen, is Hij bezig Zijn rijk te laten komen.

En daarom altijd „Halleluja.”

DE ONDERSTE SPORT

door M. v. d. ZWAN-NELCK

„HALLO, BETTY!”

„Dag, Jim!”

„Aan 't genieten van je vacantie?”

„Natuurlijk, net als jij.”

„Wat je genieten n o e m t, ik ben hard aan 't zoeken naar een baantje.”

„Dat spreekt van zelf. Verleden week ontmoette ik Henk Rozen en Loet Vermeer, die waren óók „doende.” 't Valt zeker niet mee, dat zoeken.”

„Nee, niet erg, maar 'k heb pas twee maanden ge-

leden eindexamen gedaan, dus is er weinig van te zeggen. Wat voer jij eigenlijk uit?”

„We zijn een maand buiten geweest, nu help ik moeder zoo'n beetje en hang wat om op vaders kantoor. Van den winter begin ik weer echt te werken. Zeg, ik sla hier af, anders ben ik te laat op 't veld. Tot kijk, hoor!”

Betty van Rhenen zwaaide even met haar racket, Jim Ploegstra wuifde vroolijk terug en toen verwijderden de beide jonge menschen, ex-kameraden van de H.B.S. zich, vlug fietsende, steeds verder van elkaar.

Toen Jim weer alleen voortpeddelde, keek de jongen zoo vroolijk niet meer. „Een baantje zoeken was geen sport, zooals Betty op haar tennisveld beoefende. De laatste weken hadden hem al menige les geleerd, heel wat moeilijker dan hij ooit op school te verwerken kreeg. 't Niet-slagen op zich zelf was nog niet het ergste, maar de koele, afwijzende houding, die sommigen aannamen, wanneer hij in persoon solliciteerde, 't minachtend schouderophalen, als hij zijn einddiploma wilde toonen, zijn mooie cijferlijst: „Laat maar zitten, jongmensch, die papiertjes heb ik al zoo vaak gezien, ze maken je geen zier geschikter voor 't werk, dat je hier zou moeten doen.” En dan kon hij gaan.

Ze hadden in zeker opzicht nog gelijk ook, een beetje praktische kennis was hem beter te pas gekomen dan al de „geleerdheid” van school, die zich voornamelijk richtte op verdere studie, maar hij had nu eenmaal dat diploma en hij moest zien, zich een betrekking te veroveren.

„Zonder steno en typen kom je nergens terecht,” meende een buurvriend, die nog net iets te doen gekregen had op voorspraak van zijn vader, „'t is 't eerste wat ze je vragen.” maar dat kan Jim nog niet zoo dadelijk toegeven, steno-typist was meer iets voor meisjes, verscheiden kennisjes hadden dan ook al een kantoorbaantje, al leek 't salaris ook „bespottelijk” laag.

Ze kaapten een kerel als hij, die zich een toekomst moest scheppen, 't brood toch maar voor den mond weg. Die brutale musschen!

Daar had je nu Betty van Rhenen! Haar vader stond aan 't hoofd van een grooten ijzerhandel, die aan heel wat handen werk gaf en inplaats dat zoo iemand nu een jongsten bediende er bij nam, „hing” Betty „wat om” op 't kantoor, kreeg er misschien nog een aardig zakgeld voor. Die menschen woonden in een prachtig huis en waren natuurlijk vermogend. Waarom...? Och, Jim werd zeeziek van al de „waaroms,” waarop hij toch geen antwoord wist.

In weinig vroolijke stemming kwam hij thuis.

Gelukkig vroeg niemand, of hij geslaagd was met één van zijn vele sollicitaties, vader en moeder wisten te goed, dat hij bij 't minste straalte van hoop er dadelijk uitbundig over vertellen zou. 't Was voor hem ook niet makkelijk, telkens weer verslag te doen van nieuwe teleurstellingen.

Doch vaders gezicht stond zorgelijk en moeder dééd gewoon-luchtig, praatte lachend met de jongere kinderen, maar in de stilte, die telkens éven viel, was tóch de niet-uitgesproken vraag en 't eveneens verzwegen antwoord.

„Als je nu eens werk maakte van typen en steno,” stelde vader voor, toen ze ná 't eten nog een oogenblik om de tafel zaten, vóór moeder afruimde. „Bij mij op 't kantoor is een aardige kerel, die 't je met plezier leeren wil.”